

Есень

Освенъ хубавитѣ и приятни дни, които сегисъ-тогисъ ни донася пролѣтното слънце, знаете ли да има презъ годината друго по-приятно време отъ последнитѣ седмици на есенята.

Хладенъ вѣтрецъ подкача да духа сутринъ рано; той дига и разпрѣсва лекитѣ мъгли, които на разсѣмване покриватъ полето. Слънцето изпърво окръжено отъ тия мъгли, скоро ги разпрѣсва, после ги прогонва къмъ синьото пространство, дето се събиратъ ту въ видъ на прелестни вълни отъ бѣлъ памукъ, които вѣтроветѣ разпиляватъ; ту въ видъ на великолепно натрупани тъмни облаци, които бавно плуватъ по хоризонта като снѣжни планини.

Птицитѣ млѣкватъ. Ластовичкитѣ си отишли. Нѣколко закѣснѣли пеперуди се наслаждаватъ отъ последната топлина на слънцето, което се отдалечава. Разтегнатитѣ отъ бразда на бразда, отъ дърво на дърво дълги паяджини слабо се полюляватъ отъ подухването на промѣнливия хладенъ вѣтрецъ. Природата е неизказано уморена и мълчалива. Тя още трепти отъ спомена за хубавото време, и е замислена предъ неизвестността, съ която я заплашва скритата зима.

Ноемврий наближава да изтече. Сеитбитѣ сж свършени. Земледѣлецътъ е повѣрилъ на земята семето, отъ което ще поникне и израсте бждащата жътва-храна.
